

tes, at ville bestemme Værdiforholdet mellem Guld og Sølv, og til min store Tilfredsstillelse kan jeg sige, at det Skøn, som disse Mænd have afgivet, har staaet sin Prøve saa mærkelig, at vi, hvis vi nu stode paa samme Standpunkt, hvis vi nu skulde sige, hvad Forholdet i Diebliffet er mellem Guld og Sølv, ikke kunde komme til noget andet Resultat end det, man den Gang kom til. Dette regner jeg for at være en Ting af meget stor Betydning, og som kan vise, at man nu ikke kan antage, at nogen af Nationerne skulde finde, at deres Forslag i saa Henseende have maattet vige Pladsen for et Forslag fra en af de andre Nationer. Det er forskjellige Meninger hos Mænd fra de tre forskjellige Nationer, som have havt Leilighed under de heldigste Forhold til at bryde sig imod hinanden, og der er deraf fremkommet et Resultat, der kan betragtes som fremgaaet af alle de Mænds Meninger, som i de forskjellige Lande have beskæftiget sig med denne Sag. Det er Grunden, hvorfor jeg tror, at den Fjægt, som det ærede Medlem udtalte, ikke ved denne Leilighed vil vise sig begrundet i nogen særdeles Grad. Det er selvfølgelig muligt, at der kan fremkomme Indvendinger, som ikke endnu ere mig bekendte, imod det foreliggende Forslag, men jeg har naturligvis gjort mig Umage for at blive saa bekendt som muligt med de forskjellige Ansættelser i den Henseende, og der er endnu ikke for mig fremkommet noget Grund til at betvivle, at det skulde blive almindelig anerkendt af den store Mæghed i disse tre Riger, at Hovedtrækkene i det Forslag, som her foreligger, ere at anbefale. Hovedtrækkene kalder jeg navnlig disse Sætninger, at vi bør have Overgang fra Sølv til Guld, og at denne Overgang bør ske efter et vist Værdiforhold, som omtrent maa være det, vi have bestemt; herom tror jeg ikke, at der for Diebliffet let vil være forskellige Meninger. Selvfølgelig er der Mænd i de tre Riger, som endnu levende interessere sig for, at man kunde komme til at gaa over til en Unversalmønt. Denne Sag er bleven forhandlet her, og jeg kan i saa Henseende ganske slutte mig til de Ytringer, der ere faldne. Noget Saadant vilde medføre en overordentlig stor Binding; men Sagen er den, at det ikke lader sig gjøre for Diebliffet, og det vil ikke lade sig gjøre i meget lang Tid. Derimod er der et Andet, som jeg ikke nok som kan lægge de ærede Medlemmer af denne Forsamling paa Hjerte, og det er, at det er af stor Vigtighed, at vi fatte Beslutning om denne Overgang nu i denne Session; thi, mine Herrer, der forestaar en Begivenhed i Nar — det er allerede kortelig berørt af en æret foregaaende Taler, men jeg vil lægge Dem det endnu mere paa Sinde — som vil udøve en meget betydelig Indflydelse paa Sølvets Værdi; det er den, at man i Lydsland vil gaa over fra den nu tilstedeværende dobbelte Møntfod til en ren Guldmøntfod. Jeg maa forklare dette lidt næiere. Man havde

hidtil i Lydsland udelukkende Sølv som lovligt Betalingsmiddel, indtil man i December Maaaned 1871 bestemte, at der skulde indføres Guld ved Siden af, saaledes at et vist Antal Rigsdaler preussisk skulde kunne betales med en Guldmønt af en vis Størrelse. Det staaer altsaa nu frit for enhver Debitor at betale sin Kreditor med Guld eller med Sølv, men med det Samme man vedtog denne Lov, paalagde man udtrykkelig den tydske Regjering, at den snarest muligt skulde fremkomme med et Forslag, hvorved man ophørte at kunne betale med Sølv og alene kom til at betale med Guld. Det antages almindeligt, at man vil komme med et saadant Forslag paa den Foraarssession i den tydske Rigsdag, som nu vil komme, og efter de Forhandlinger, der fandt Sted forrige Gang, er det, dersom den betydelige Majoritet, som da var tilstede, nogenlunde vil holde sig, at forudsæ, at der vil komme en Lov frem i Lydsland, som vil forvandle al Sølvmonnt til Skillemønt og kun vil beholde Guldmønt som Hovedmønt; men naar en saadan Lov gaar igjennem, — og det er til at forudsæ, at den vil gjøres det — vil Følgen deraf blive, at hele den Masse af Sølv, som nu opbevares i Bankerne i Lydsland som Fundering for deres Sedler, og som ligeledes opbevares paa forskellige andre Steder i Form af rede Penge, der skulle gjemmes til Leiligheder, hvorved de kunne bruges, vil blive forvandlet til Guldbeholdninger. Derefter vil en Mængde Sølv komme ud paa Markedet, ikke det, der er i Cirkulation; thi det vil omtrent behøves til den fremtidige Skillemønt, men Alt, hvad der opbevares i Bankerne som Funderingsmasse og som Skat, vil komme paa Markedet og blive solgt som Vare, og Følgen deraf kan forudsæes at ville blive dels en Nedgang i Prisen, men dernæst, som det ogsaa blev bemærket af et æret Medlem, en meget stor Falden i Prisen paa Sølv. Dersom vi, naar dette Tidspunkt kommer, ikke have gjort vor Overgang til en Hovedmønt af Guld, vil det komme til at gaa meget stærkt ud over os, og mangfoldige Mennesker i dette Land, ikke alene de større Besiddere, men Folk helt ned i Middelskassen, ville føle meget stærkt, at vor Sølvmonnt ikke længere har den Værdi som tidligere, og at dens Værdi er uftadig. Derfor tror jeg, det er af den allerstørste Betydning for os, at vi faae denne Sag bragt til Ende i denne Session. Jeg kan ikke Andet end aldeles samstemme med de ærede Medlemmer, der have fremhævet, at man bør prøve denne Sag nøje; dette finder jeg i sin Orden, thi det er en vigtig Sag. De Herrer maa prøve den nøje og selv se at komme til en Erkendelse af, at det virkelig er noget Godt, som her forelægges Dem, men dersom ærede Medlemmer skulde komme til den Erkendelse, at dette i og for sig er godt, vil jeg meget anbefale dem at antage det med det Samme og ikke at opsætte det til en anden Session; thi Forholdene kunne meget godt en anden